

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἄς πλέξη.

Πέμπτη Ὀκτωβρίου,
βρυχηθμός θηρίου

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ποῦντος ἐξήντα καὶ πεντακόσα
κι' ὅλ' ἡ Γαλλία φρενιτιῶσα

**Φαντασίαι Φασουλῆ,
ποῦ μονάχος του Ἰμιλεῖ.**

Πρώτη φαντασία,
εἶδος βουρλισία.

(Ὁ Φασουλῆς φαντάζεται πῶς μπαίνει 'στὸ Παρίσι
καὶ τρέχει πρὸς τὸν Φέλιξ Φῶρ γιὰ νὰ τὸν προσφωνήσῃ.)

Ὁ Φασ.— Χαῖρε πηνένδοξε καὶ πρῶτε Γάλλε,
ὅπου 'στὸν κόσμον παρασημαίνεις,
τρὶς χαῖρε Πρόεδρε πολὺ μεγάλε
Δημοκρατίας μοναρχουμένης.

Χαῖρε τῆς φίλης Γαλλίας στύλε,
τοῦ Ντελγηγιάννη τοῦ φίλου φίλε,
ὄνπερ φιλοῦντα τοὺς Γάλλους μόνον
φιλεῖ Γαλλία θερμῶς πρὸ χρόνων.

Μετὰ τὰς τόσον θαυμαστάς τοῦ Τσάρου πανηγύρεις
κι' ἐγὼ μὲς 'στὸ Παρίσι σας προφθάνω μὲ χαρά,
νὰ δῶ τί κόσμος μαίνεται κι' ἀγάλλεται φρενήρης,
νὰ καταλάβω τί θὰ 'πῇ μανία μὲ φορά.

Μ' αὐτὸν τὸν Τσάρο τὸ μαλὸ τῶν Γάλλων θὰ στουπίρη,
αὐτὸς ὁ Τσάρος φαίνεται ὅς ἔχει κάνει μάγικα,
ἐν τούτοις ἐπιτρέψατε σ' ἐμὲ τὸν κακομοῖρη
τοῦ κραταιοῦ συμμάχου σας νὰ γλείψω τ' ἀποφάγικα.

Ἐβρόντησαν ἀλλαλητά, κανόνικα καὶ ταμποῦρλα,
καὶ ξεμαλλιάρχα 'πήδησε μὲς 'στὸ Παρίσι ἡ μούρλα,
κι' εἰς ὅλους ἐνεφύσησε τὸν οἶστρον τῆς μανίας
μὲ νέον Εὐαγγέλιον εἰρήνης αἰωνίας.

Θεούλη μου, πῶς ἔγιναν τὰ ξακουστὰ Παρίσια !...
ὁ Μόσκοβος σὰς τᾶκανε τῶν Ρώσων κλωτσασκούφι,
καὶ τῆς μικρῆς Δρακούλας τοῦ τὰ μυρωδάτα τσίσιχ
'μπορούσατε 'στὴ μούρλα σας νὰ πιῇτε μονορούφι.

Θεούλη μου, πῶς 'χάθηκαν τὰ τόσα μεγαλεῖα,
ποῦ τοὺς Φραντζέζους 'σήκωναν καὶ κουτουλούσαν τᾶστρα;
Θεούλη μου, πῶς ἔγινεν ἡ φίλη μας Γαλλία
κάθε Τσαρίτσας λατρευτῆς ἢ μπόννα κι' ἡ βυζάστρα ;

Θεούλη μου, πῶς ἔγινε κοτζᾶμ Γαλλία δοῦλα
κι' ὅλον τὸν κόσμο σήμερχ τὸν ἔπιασε ναυτία,
καὶ μὲ τῆς βουρλισίαις τῆς 'γελοῦσε κι' ἡ Δρακούλα
σὰν νὰ τῆς ἔλεγε κι' αὐτὴ «μωρὲ Δημοκρατία.»

Θεούλη μου, πῶς ἔφθασαν εἰς ἓνα τέτοιο χάλι
κι' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι ;
Θεέ μου, πῶς κατήντησαν τοῦ Θεοδωράκ' οἱ φίλοι,
μὲ τῶν Καισάρων τῶνομα νὰ τοὺς κολλοῦν τὰ χεῖλη,
καὶ 'πίσω των νὰ σέρωνται σὰν παλαβὰ κοπέλια
μὲ τῆς δημοκρατίας των τὰ παρδαλὰ κουρέλια ;

Ὡ σὺ Γαλλία προσφιλῆς, μὲ τοῦτα ποῦ μᾶς κάνεις
θαρρῶ πῶς σ' ἐσιχάθηκε κι' αὐτὸς ὁ Ντελγηγιάννης,
κι' ἴσως τὴν Δουλοινέαν του τὴν λησμονήσῃ πλέον
ὁ φλογερὸς ὁ γέρος,
ποῦ κάποτε βαπτίζεται μεγάλος Ναπολέων
καὶ πότε Ροβεσπιέρος.

Ὡ σὺ Γαλλία προσφιλῆς, μὲ τοῦτα ποῦ μᾶς κάνεις
ὅποιον μέγαν σύμμαχον, ὅποιον φίλον χάνεις !
ἴσως παιᾶνας τοῦ λοιποῦ γιὰ σὲ δὲν ἀνακρούσῃ,
ἴσως φωνᾶς ἐκ μέρους σου ποτὲ νὰ μὴν ἀκούσῃ.

Ἴσως τοῦ Τσάρου σύμμαχος μονάχα ν' ἀπομείνῃς,
ἴσως ἀλλάξῃ σήμερὰ τὴν πρὶν πολιτικὴν,

και το πεδίο το κλεινόν τῆς Καρχαλουῦς ἐκείνης
νά μὴν ἰδῇ σὰν κι' ἄλλοτε σημαίαν Γαλλικὴν.

Τὶ διάβολο, Γαλλία,
τὸ μέλλον σου θὰ γίνη;
'στὴν τύχη σου, γελοία,
κι' ὁ Θεοδώρης σ' ἀφίνει.

Γαλλία, σάκκον φόρσε κατάμαυρον καὶ κλαίγε
μέσα 'στῶν μεγαλείων σου τὰ σκορπισμένα ράκη,
καὶ γιὰ τὸν ἀμρόζο σου τὸν Κορδονάτο λέγε:
«Γαλλία γίνεται ποτὲ χωρὶς τὸν Θεοδώρη».

Καὶ τώρα, ποὐγίνες καὶ σὺ τῆς Μοσκοβίᾶς κοπέλι
καὶ μπρούμνητα τὰ κράσπεδα τῶν Τσάρων προσκυνεῖς,
κι' ὁ Θεόδωρος νὰ μιμηθῇ τὴν προσφιλῆ του θέλει
κι' ἐχρίσθη Καῖσαρ τρομερὸς καὶ Βασιλομανῆς,
καὶ τί μ' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ τὸ κράτος ὑποφέρει
ὁ Κουσουλάκος ὁ τοῦ Σ κ ρ ι π κι' ὁ Ρέπουλης τὸ ξέρει.

Δὲν ξέρετε, μὲ σὲρ ἀμί, πῶς μετεβλήθη τώρα
ἡ φίλη Θεοδώρα.
Καὶ μοναχὰ νὰ σκέπτεσαι περὶ τῶν Βασιλέων
ἔστω κατὰ διάνοιαν,
σ' ἐξαποστέλλει παρευθὺς ὁ πρόην Ναπολιὼν
'στοῦ φρέσκου τὴν ἀδράνειαν.

Καὶ λὲν πῶς ἐτοιμάζει
Καισαρικὸν οὐκάκι,
τὸν περὶ τύπου νόμον,
ποῦ θὰ γεννήσῃ τρόμον.

Τὶ μελετᾷ μὲ τοῦτον
ποῖος τάχα προμαντεύει;
ἴσως μὲ Τσάρου κνουτον
πολλοὺς νὰ σακκεύῃ.

Ἴσως καὶ σ' ἐξορία
μᾶς στείλῃ καμμιὰ μέρα,
ἐκεῖ 'στὴν Σιβηρία
κι' ἀκόμη παραπέρα.

Ὡ Φῶρ, ὦ μὲν ἀμί,
μαζί σας 'πῆρε φόρα,
κι' εἶναι σκληρὰ κι' ὠμὴ
κι' ἡ ματμαζὶλ Θεοδώρα.

Μὰ δὲν μοῦ λές, Θεραπεινίς, Γαλλία τῶν Καισάρων,
ποῦ χάνεσαι σὰν μυρισθῆς ἀθρὸν σκηπτούχου χνῶτον,
πῶς δὲν ἐδέχθης πομπωδῶς καθὼς τὸν Γοσπολάρον
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν Ἀνακτα, Γεώργιον τὸν πρῶτον;

Σὺ πρέπει τὰς ἀγκάλας σου ν' ἀνοίγῃς θαρραλέα
σὲ κάθε βασιλεία,
σὺ πρέπει νὰ βουρλίξῃς, Γαλλία κακομοίρα,
γιὰ καθεμιὰ πορφύρα,
σὺ πρέπει μέσφ τῶν δαφνῶν, τῶν φώτων, τῶν χαρίτων,
Δημοκρατία νὰ γενῇς τῶν πορφυρογεννητῶν.

Κι' ὁ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεὺς 'στους Παρισίους φθάνει
κουβένταις μὲ τὸν Φέλιξ Φῶρ διαφοραὶς νὰ κἀνῃ

γι' αὐτό, ποῦ τώρα λέγεται παγκόσμιος εἰρήνη,
κι' ἡ γνώμη του 'στὴν πλάστιγγα βεβαίως θὰ βαρύνῃ.

Κι' ὁ Βασιλεὺς μας δι' αὐτὴν μοχθεῖ καὶ ταξειδεύει,
χωρὶς γιὰ τὸ ταξεῖδι του τὸ κράτος νὰ 'ξωδεύῃ,
κι' αὐτὸς γιὰ τὴν παγκόσμιον πολλὰ θὰ 'ξεσκάλισῃ
'στὸ Παρισάκι τὸ τρελλό,
καὶ σὰν ἐλθῇ μὲ τὸ καλὸ
δεμένην χειροπόδαρα θὰ μᾶς τὴν κουβαλήσῃ.

Σεισπογυῖος 'ἀρχόντισσα, κατακαυμένη Φράντσα,
μὲ σκούφια δημοκρατικὴ καὶ μπόλικά ρωμάντσα,
θαρρῶ πῶς πάλησες καὶ σὺ, καθὼς παληόνουν ὅλα,
καὶ τὰ λουριά σου 'μάζεψε πολιτικὴ χαχόλα.

Κτύπα τὸ μᾶρς τοῦ Μπουλανζέ
τὴν δόξαν σου νὰ χαιρετῶ...
σὲ πέρνουν ὅλοι 'στὸ μεζέ
καὶ περγελᾷ τὸν Ἀννοτῶ
τὸ μπαρμπετόνι τοῦ Σκουζέ.

Δευτέρα φαντασία
ὡς εἶδος ὀπτασία.

(Ὁ Φασουλῆς φαντάζεται πῶς μὲ στολὴν Οὐσσάρου
πρὸς τὴν Μεγαλειότητα παραληρεῖ τοῦ Τσάρου.)

Ὁ Φασ.—Τσάρε, γονὴ τῶν Ρωμηῶν, περιόλεπτε, χρυσέ,
τοῦ κόσμου μεγαθήριον, τῶν Ρώσων κολοσσέ,
Τσάρε, ποῦ γιὰ τοὺς ὕμνους σου Πινδάρων πρέπουν στίχοι,
Τσάρε, ποῦ παίζεις τὸν ντουνα 'στὸ πῶ μικρὸ σου νύχι,
ποῦ μονοῦ θημβόναται κανένας νὰ σὲ βλέπῃ,
τοῦ μακελλάρη στήριγμα καὶ τῶν σφαγμένων σκέπη.

Τσάρε, Μεγαλειότατε τῶν Μεγαλειοτάτων,
ποῦ ξακουσμένα προσκυνοῦν Βασιλεία 'μπροστά των,
Τσάρε, ποῦ ξέρεις τῆς Φραγκίᾶς νὰ πέρνης τὸν ἀέρα,
Τσάρε, τῶν Γάλλων εἰδῶλον, τοῦ Σώλοβουρου φοβέρα.

Τσάρε, ποῦ μόνος σήμερα τὰ δικάιά μας κρίνεις
κι' ἀχνίζει 'μπρὸς σου κόκκινο μαχαίρι ποῦ μᾶς σφάζει,
ἀπόστολε παρήγορε χασάπικης εἰρήνης,
ὅπου κι' αὐτὸς ὁ πόλεμος τὴν βλέπει καὶ τρομάζει.

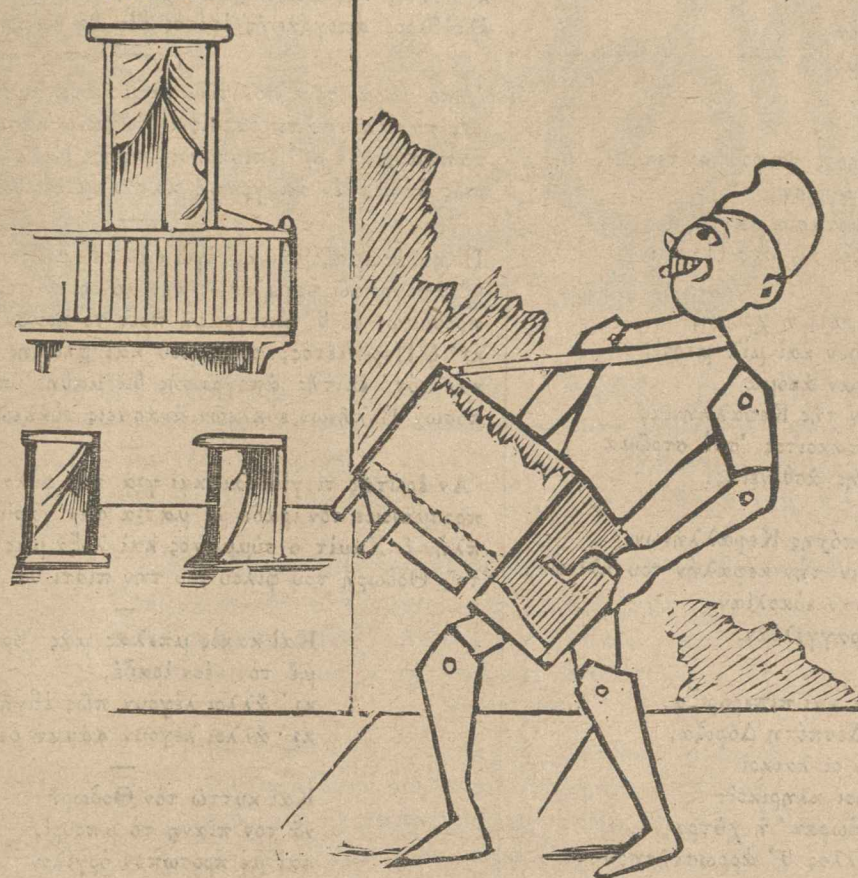
Τσάρε, ποῦ δὲν φαντάζεται τὴν δυνάμιν σου νοῦς
καὶ πῶς θὰ μᾶς σαρώσῃ,
Τσάρε, ποῦ δὲν σκοτίζεσαι γιὰ τοὺς Χριστιανούς,
ἐκτὸς ἂν εἶναι Ρῶσσοι,
καὶ λές 'στὸ γένος τοῦ Ραφφὶ καὶ τοῦ Καρμὰ Κατίμπα
«σφάζου γιὰ τὴν εἰρήνην μου κι' εἰς αἵματα κολύμπα.»

Τσάρε, ποῦ σ' ἔχουμεν κι' ἐμεῖς προστάτην καὶ πατέρα
κι' ἐγίναμε συμπεθεροὶ μαζί μὲ τὴν Ἀρκοῦδα,
καὶ λέμε 'στὴν Ἑλλάδα μας 'αὐτοῦ Τσάρου συμπεθερά,
χωρὶς σκοτούραις καὶ καῦμούς τὸ μέλλον σου τραγοῦδα.»

Τσάρε, λαμπὰς συγγενικὴ τοῦ λάμποντος πρὸ χρόνων
εἰς τὸν ἡλιοστάλακτον τῆς Ρωμοσύνης θρόνον,
Τσάρε, τῶν θρησκῶν κορυφῇ, τῶν Ρωσσιῶν Ρωσσία,
εἰκόνα, σταυροκόπημα, καμπάνα κι' ἐκκλησία,

HOTEL BRISTOL

PARIS

ποῦ κι' ἡ φυλὴ μας θὰ σταθῇ μὲ σένα τὸ θερμὸ
ἀσάλευτὸ κολῶνα,
κι' ἴσως κανένα Ρούσσικο νὰ 'δῇ καμπαναριὸ
καὶ μὲς 'στὸν Παρθενῶνα!

Ἐμπρὸς σου κλίνω κι' ἐγὼ τὸ γόνυ,
Τσάρε μου θρῆσκε κι' εἰρηνοκράκτη,
ἀτένισέ με νὰ γίνω σκόνη,
ἀτένισέ με νὰ γίνω στάκτη.

Πέρα 'μπροστά μου καὶ πάτησέ με
σὰν τὸ χαλί σου, σὰν τὸν σοφά,
καὶ νὰ 'μιλήσω συγχώρησέ με
μὲς 'στὸν αὐτὶ σου κρυφὰ κρυφά.

Εἰς ὅ,τι λέγω λέγε ναί,
Τσάρε κι' ἀδάμα φωτεινέ,
καὶ κούνα πρὸς τὸν Φασουλῆν
τὴν ὑψηλὴν σου κεφαλὴν,
γιὰ νὰ νομίζουν μερικοὶ
φωστῆρες διπλωματικοὶ
πῶς δὲν σκοτόνω τὸν καιρὸ,
μὰ κατὶ λέω σοβαρό.

Κούνα 'λίγο τὸ κεφάλι,
κάνε μου κανένα νεῦμα,
γιὰ ν' ἀποθαυμάζουν κι' ἄλλοι
τὸ παμπόνηρόν μου πνεῦμα.

Κούνα, Τσάρου κεφαλῇ,
γιὰ νὰ χάσκουν εἰ πολλοὶ

καὶ νὰ λὲν καμπόσοι χάνοι:
«ἴδατε τὸν Φασουλῆ
τί κρυφαῖς κουβένταις κάνει!»

Γιὰ ν' ἀκούσουν τὰ κοπέλια
'δὲς πῶς ἔρχονται κοντά...
σοβαρὸς καὶ δίχως γέλοιο
'πὲς μου αἰχρασσό, ντά, ντά.»

Ἐτελείωσε... τοῦ τᾶπα...
δὲν θὰ μᾶς πατοῦν τὴν κάπα
Τσούσηδες παληο-Βουλγάροι
καὶ μαγαράις καὶ Μαγυάροι.

Ἐτελείωσα, φινίτο,
μῦπε ντά καὶ χαρασσό,
γιὰ τὸν Τσάρου τρία ζήτω
κι' ἄλλα τρία καὶ μισά
καὶ γιὰ 'μὲ τὸν παρλαπίπα,
ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τρεῖπα.

Τρίτη φαντασία
ὅπως ἐξαΐδια.

(Ὁ Φασουλῆς ὁ λάλος, ἀνήσυχον στοίχειον,
πρὸς τοῦ Μ π ρ ι σ τ ὀ λ πηγαινέι τὸ γκρόν Ξενοδοχεῖον,
καὶ μόνος ἐκεῖ πέρα χωρὶς τὸν Περικλῆτο
ἀρχίζει πατινάδες κτυπώντας τὸν γαντίτο.)

Ὁ Φασ. — Ἀγαπημένε Βασιλεῦ, ποῦ 'στὸ Μ π ρ ι σ τ ὸ λ
καὶ σκεπτικός περὶ πολλὰ βεβκίως θὰ τυρβάζης, (ρεμβάζεις
ἀπὸ τὸ παραθύρι
σκύψε μετὰ σπουδῆς
κι' ἐμὲ τὸν κακομοῖρη
περίεργος νὰ 'δῇς.

Ὁ Φασουλῆς ὁ γιαιουντῆς, Ρωμηός, τσιφούτης τράγος,
ἦλθε κατόπιν ἐορτῆς νὰ συμπανηγυρίσῃ,
κᾶν φαντασία τὸν πλανᾷ, κᾶν ὀπτάσια μάγος,
κι' ὁ δυστυχῆς φαντάζεται πῶς εἶναι 'στὸ Παρίσι.

Ἄν ἐρωτᾷς τί γίνεται κι' ἡ πλάσις ἡ χρυσῇ,
δόξα 'στὸν Κορδονάραγα τρεῖς μπιέν καὶ μίλ μερσί.
Μητροπολίτην μοναχὰ δὲν ἔχρισαν ἀκόμα
κι' ὁ Μπάρμπας παρεκάλεσε τὸν τῆς Κεφαλληνίας
νὰ πέσῃ 'γρήγορα κι' αὐτὸς κατάκοιτος 'στὸ στρώμα
ταχέως προσβαλλόμενος ἐκ πάσης ἀσθενείας.

Κι' ὁ σεβαστὸς ὁ Δόριζας, Δεσπότης Κεφαλληνίων,
'στοῦ Μπάρμπας τὴν παράκλησιν τὴν κεφαλὴν του κλίνων,
καθὼς καὶ τὸν Ἀρσένιον μὲ πᾶσαν εὐκολίαν
ἀρρώστησε πολὺ κακὰ κατὰ παραγγελίαν.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Θεωρῆς, φωτιὰ καὶ πιπερόριζα,
καὶ πάλι τὰ κατὰφερε μὲ τὸν Δεσπότη Δόριζα,
κι' ὅλο 'ρωτοῦν οἱ λαϊκοὶ
κι' οἱ ρασσοφόροι κληρικοί:
«Τί μαγειρεύει τάχατε τοῦ Θεωράκ' ἡ χύτρα;
τάχα μετὰ τὸν Δόριζα ποῖος ἄλλος θ' ἀρρωστήσῃ;
καὶ στέκεται μετέωρος Μητροπολίτου μίτρα
χωρὶς νὰ βλέπῃ πουθενὰ κεφάλι νὰ καθίσῃ.

Κι' ἐγὼ περὶ τὰ τίμια σπουδάζων τῶν τιμίων
βλέπω πῶς ἡ περίπυστος τῶν Δεσποτῶν οἰκία
κατήνητησεν ἀπὸ τινος φρικτὸν Νοσοκομεῖον,
ποῦ πᾶσα νόσος ἐνδὴμει καὶ πᾶσα μαλακία.

Ἄκουσε τόργανέτο μου γιὰ σένα πῶς κτυπῶ
καὶ 'δὲς κι' ἐμὲ τὸν χάχα...
μὰ καὶ γιὰ τὸν Διάδοχο δὲν ἔχω νὰ σοῦ 'πῶ
παρὰ καλὰ μονάχα.

Ὁ προσφιλὴς Διάδοχος, ποῦ τὸν τιμῶ πολὺ,
μὲ πίστιν καὶ μ' εὐλάβειαν πρεπόντως ἐκτελεῖ
τὰ χρέη τὰ δυσβάστακτα τῆς Ἀντιβασιλείας
καὶ δὲς του πάει κι' ἔρχεται ταχύς ἐκ Δεκελείας,
κι' ἐκθύμως συνεργάζεται μὲ τοὺς Συμβούλους ὅλους,
ἄνδρας πολυασχόλους.

Ὅλα κι' ὅλα, Βασιλεῦ,
μὰ τὸ πρῶτο σου παιδί
εἶναι μάννα γιὰ δουλειὰ
καὶ γιὰ δρᾶσι καὶ σπουδῇ.

Ἐπῆγε καὶ 'στους Πεταλιούς γιὰ νὰ διασκέδασῃ,
μὰ δὲν τὸν ἄφησαν κι' ἐκεῖ καθόλου νὰ 'συχάσῃ,
κι' ἔναν ὀγκώδη φάκελλον ὁ Θεωρῆς τοῦ στέλλει,
ποῦ τᾶκουσα κι' ἐρρίγησαν τὰ ξύλινά μου μέλη.

Ἐρρίγησε καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις ἡ δειλαία
κι' εἶπε πῶς κατὰ σοβαρὸν συμβαίνει κι' ἐσπευσμένον,
κι' ὁ Θεωρῆς πῶς ἔστειλε 'στὸν Ἀντιβασιλέα
τὸν κεραυνὸν εἰς φάκελλον ὀγκώδη κεκλεισμένον.
Δὲν ἦτον ὅμως κεραυνός, ἀλλὰ χαρτιὰ συνήθη,
κι' ἡσύχασαν ἀνήσυχα τῶν ἐμβροντήτων πλήθη

Μάθε καὶ τοῦτο, Βασιλεῦ, τὸ ξαφνικὸ χαμπερί,
ὅλων τῶν ὑπηκόων σου ἀπογραφὴ θὰ γίνῃ,
κι' ὅστις τῆς Βασιλείας σου τὴν εὐνομίαν χαίρει
ἐλεύθερος ἀπογραφῆς ἐφέτος δὲν θὰ μείνῃ.

Ἀπὸ χαρὰν τῶν πολιτῶν τὰ μοῦτρα καταυγάζουν
καὶ πηλαλοῦν ἀπογραφεῖς κι' ἀπάνω κάτω πάνε,
παππάδες δὲ κι' ἐπίσκοποι 'στῆς Ἐκκλησιαίς φωνάζουν
πῶς ὅποιος δὲν ἀπογραφῇ καταραμένος θάναται.

Πλὴν ἐτοιμάζομαι κι' ἐγὼ σὰν ρέκτης πατριώτης
ν' ἀπογραφῶ φανερικῶς καὶ μόνος ἐν τοῖς πρώτοις,
προθύμως δὲ θ' ἀπογραφῇ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
κι' ὁ Περικλῆτος, φίλος μου καὶ βλάμης παλαιός,
καὶ τότε 'ἐκ τῆς ἀπογραφῆς θὰ μάθῃς ὑπερχίρων
πόσων Ἑλλήνων εὐκλεῶν ἀνάσσεις εὐκλεῶς.

Ἄν ἐρωτᾷς τί γίνεται καὶ γιὰ τὴν φυλακίδα
προσμένουμε τὸν ἱραδὲ μὲ μάτια σὰν γαρίδα,
πλὴν ὁ Χαμίτ ὁ σύμμαχος καὶ λόξα μας μεγάλη
τοῦ Θεωρῆ τοῦ φίλου του τὴν πίστι θὰ τοῦ βγάλῃ.

Καὶ κακὸς μπελᾶς μᾶς 'βρῆκε
μὲ τὸν νέον ἱραδὲ,
κι' ἄλλοι λέγουν πῶς ἐβγήκε
κι' ἄλλοι λέγουν ἀμμή δέ;»

Καὶ κυττῶ τὸν Θεωρῆ
νὰ τὸν πιάνῃ τὸ μπουρί,
καὶ μὲ πρόσωπον ὀργίλον
αἴρων μέτωπον θρασὺ
ξεφωνίζει πρὸς τὸν φίλον:
«ἄμμ' τί φίλος εἶσαι σύ;»

Μὴ καθόλου βιασθῆς νὰ γυρίσῃς, Βασιλεῦ,
γιὰ πολέμους σὰν καὶ πρὶν δὲν τραβοῦμε τὰ μαλλιά,
τώρα πλέον ἡσυχάζει καθεμιὰ 'ψηλὴ Προσεβία
κι' ἡ Βουλὴ θάργγησῃ νᾶλθῃ καὶ δὲν εἶναι τόση βία.

Μόνον ἡ Μακεδονία τὸ τσερβέλο μας γανώνει,
ἀλλ' ὁ Κόρδονος καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα κερωνώνει,
καὶ τὸ φῶς χρυσῆς εἰρήνης κι' ἐκεῖ πέρα θ' ἀνατεῖλῃ
καὶ θὰ πᾶνε 'στὰ κομμάτια πολεμάρχου παλαβοί,
εὐσεβάστως δ' ἀναφέρω πῶς ἐκήρυξεν ἡ Πύλη
γιὰ τοῦ Μπρούρα τὸ κεφάλι χίλιαις λίραις ἀμοιβή,
κι' ἀναγέλλισαν Μινίστροι καὶ Κορδόναιοι σωτήρες...
ἄχ! ἄς τώχα, Βασιλεῦ μου, νᾶπερα τῆς χίλιαις λίραις.

Κι' ὁ Φιλήμων 'στὸν Ἀβέρωφ 'πῆγε δὰ μὲ τὸ στεφανί
τσιριμόνιαις γὰ τοῦ κᾶνῃ,
κι' ἡ σταφίδα μας ἐφέτος λέν πῶς πάει μιά χαρά...
πλὴν πρὸς τί πεφλάζουν ἔτσι τῆς θάλασσης τὰ νερά;
Βλέπω Τρίτωνες σκιρτῶντας κι' ὀρχομένους μὲ Δελφίνια
κι' ὅλοι λέγουν πρὸς ἐμὲ
πῶς θὰ γίνουν δαχμαῖ
τῆς μεγάλης Ἀμφιτρίτης, τῆς καὶ πρῶτης Μ...
Καὶ 'στὸν ῥόχθον τῶν κυμάτων ἔσθ' ἀκούεται Σειρήνες
καὶ κραυγάζει πᾶς πολίτης
αὐτίκα τὸν ἀργυρὸν σου θάλασσα τῆς Σιλαμίνος
'στὰ πλευρὰ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Κι' ἀφ' οὗ σπῆξα, Βασιλεῦ, καὶ γι' αὐτὴν τὴν Μπουμπου...
ταπεινὸς σὲ χαιρετᾷ καὶ πηγαίνω 'στὴν Ἀθήνα,
σπεύδω δὲ νὰ μ' ἀπογραφῶν κατὰ μόναν, κατὰ μέλει,
πρὸς χαρὰν τῆς Βασιλείας, ἥς οὐδέποτε 'ἔσται τέλει.